27/01/2023

Δημητριάδος Ιγνάτιος: «Νιώθω ότι είναι η πόλη μου, ο Βόλος και όλη η περιοχή, η δική μου πλέον πατρίδα…»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

Ο Μητροπολίτης Δημητριάδος και Αλμυρού κ. Ιγνάτιος ο οποίος συμπληρώνει 25 χρόνια μετά από την ανάληψη των καθηκόντων του ως Επίσκοπος της περιοχής, σε συνέντευξή του έκανε τον δικό του απολογισμό, αποκαλύπτοντας δύσκολες στιγμές όλων αυτών των ετών, ενώ δεν διστάζει να φέρει στο προσκήνιο και θέματα που αφορούν στην περιοχή και έχουν σχέση με επενδύσεις και με δημιουργία θέσεων εργασίας.

«Δεν θέλουμε να πρωτοπορούμε και να είμαστε πρώτοι, θέλουμε να είμαστε διάκονοι, έστω και τελευταίοι, αρκεί να παράξουμε στον τόπο μας κάτι όμορφο και καλό»

, είπε μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος κ. Ιγνάτιος σε μια εκ βαθέων «συνέντευξη-εξομολόγηση» στον Ηλία Κουτσερή στο **Ράδιο Ένα** και την εφημερίδα ΜΑΓΝΗΣΙΑ.

«Δεν έχει νόημα να συνεργάζεσαι εάν δεν εμπιστεύεσαι, έστω κι αν κάποια στιγμή και συμβαίνει πολλές φορές, να πιώ το ποτήρι της προδοσίας, εξάλλου και ο Χριστός δεν το απέφυγε αυτό», τόνισε.

Παρακάτω η συνέντευξη

Ο μακροβιότερος Επίσκοπος στη Μητρόπολη Δημητριάδος

- Σεβασμιώτατε έτη πολλά καταρχήν, με αφορμή τα Ονομαστήριά σας, τα οποία φέτος, συμπίπτουν με την συμπλήρωση 25 ετών της Ποιμαντορίας σας . Πώς νιώθετε, μετά από 25 χρόνια στην πόλη μας, αλλά και ποιο είναι το μήνυμα που ίσως θα θέλατε να στείλετε στο ποίμνιό σας;

Φέτος τα Ονομαστήρια έχουν αυτό τον χαρακτήρα, γιατί συνειδητοποιήσαμε όλοι, ότι συμπληρώθηκαν σιγά σιγά 25 χρόνια από τότε που με τη χάρη του Θεού και με την απόφαση της ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος και του τότε Αρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, βρεθήκαμε ως διάδοχοί του και ως Επίσκοπος στη Μητρόπολη Δημητριάδος & Αλμυρού.

Καταρχήν νιώθω ότι είναι **η πόλη μου ο Βόλος και όλη η περιοχή, η δική μου πλέον πατρίδα**, αλλά κι εγώ ομολογουμένως προσπαθώ να συνειδητοποιήσω πως πέρασαν αυτά τα 25 χρόνια. Σαν χθες ήταν, που βρέθηκα πρώτη φορά ως ποιμένας και Επίσκοπος, σαν χθες συνέβησαν τα γεγονότα που έδωσαν την έναρξη της ποιμαντικής μου διακονίας και συμπληρώθηκαν 25 χρόνια, που ταυτόχρονα εάν κανείς τα δει, έγιναν πράγματα, βιώσαμε καταστάσεις, αλλά θεωρώ ότι είναι και ευλογία Θεού. Είναι πολύ σημαντικό να συμπληρώνει κανείς 25ετία σε μια Μητρόπολη. Κάποιος είπε, ότι μπορεί να είμαι ο μακροβιότερος Επίσκοπος στη Μητρόπολη Δημητριάδος. Μάλλον φαίνεται ότι ...είμαι γιατί ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ήταν 24 χρόνια, εγώ μπήκα στο 25ο και φαίνεται ότι τα πράγματα οδηγούν, ώστε να έχω αυτό τον χαρακτηρισμό σε ότι αφορά στους προκατόχους μου.

Κρατήσαμε ζωντανή μία εκκλησία

- Αν κοιτάξετε πίσω σας χρονικά, ποιος είναι ο απολογισμός που θα κάνατε; Πως θεωρείτε ότι πήγε, καταρχήν, το ποιμαντικό έργο;

Με τη Χάρη του Θεού νομίζω ότι κρατήσαμε ζωντανή την τοπική μας Εκκλησία. Μην ξεχνάτε ότι διαδέχτηκα έναν άνθρωπο, που είχε ήδη σφραγίσει την εποχή του και συνέχισε με την πρώτη θέση στην Εκκλησία της Ελλάδος για δέκα χρόνια ακόμα , άρα υπήρχε μία προϋπόθεση όπου είχα συνειδητοποιήσει όταν ήρθα στον **Βόλο**, ότι θα διαδεχτώ τον μεγάλο Χριστόδουλο, όμως έκανα τον σταυρό μου, υπάκουσα στην απόφασή του και προσπάθησα να συνεχίσω ένα έργο, να κρατήσω ζωντανή την τοπική Εκκλησία, βάζοντας κι εγώ με τον δικό μου χαρακτήρα, αυτό που θα μπορούσα να προσφέρω. Έχω την αίσθηση ότι τα πράγματα προχώρησαν με την ευλογία και τη Χάρη του Θεού. Κρατήσαμε ζωντανή μία εκκλησία και στην εποχή μας δεν είναι καθόλου εύκολα τα πράγματα. **Την πρώτη δεκαετία είχαμε κάποιες ευχέρειες** να δημιουργήσουμε υποδομές. **Η δεύτερη δεκαετία ήταν αυτή της οικονομικής δυσχέρειας**, όπου έπρεπε να ανταποκριθούμε σε πράγματα πρωτόγνωρα και τον τελευταίο καιρό προέκυψε και η **πανδημία**, που μας έδωσε μία εντελώς άλλη γεύση. Όλα αυτά δημιούργησαν αυτή την 25ετία εμπειρίες, αλλά μαζί με τους ανθρώπους που μας περιστοιχίζουν, με τον κλήρο και τον λαό, νομίζω ότι κατορθώσαμε να φέρουμε εις πέρας αυτό που κατά το δυνατό ανθρωπίνως να στηρίξουμε, παρόλο που έχω πλήρη συνείδηση ότι είναι έργο του Χριστού, που είναι δική του η Εκκλησία που διακονούμε.

Οι δύσκολες αποφάσεις

- Πήρατε σε αυτό το διάστημα, κάποια στιγμή κρίσιμες ή δύσκολες αποφάσεις ή κάποιες που … σκεπτόμενος αργότερα, θεωρήσατε ότι ίσως δεν θα έπρεπε να τις λάβετε;

Ναι, υπήρχαν δύσκολες στιγμές, όπως για παράδειγμα θυμάμαι πως έπρεπε μόνος μου να σκεφτώ όταν είδα την οικονομική κρίση ότι δεν μπορούσε πλέον να συνεχιστεί το εκπαιδευτικό πρόγραμμα στον «Άγιο Απόστολο τον Νέο». Ήταν μια πολύ δύσκολη στιγμή. Ήταν σχολεία που λειτουργούσαν και είχαν όλοι την ικανοποίηση ότι όντως ανταποκρίνονταν στο αίτημα της παιδείας, αλλά δυστυχώς η οικονομική κρίση κατάλαβα ότι οδηγούσε σε μία κατάρρευση, που μπορούσε να συμπαρασύρει και ολόκληρη την Μητρόπολη. Ήταν η δύσκολη στιγμή που έπρεπε μόνος μου να πάρω μια μεγάλη απόφαση να σταματήσω αυτό το πρόγραμμα. Φυσικά τίποτα δεν πάει χαμένο, τα κτήρια λειτουργούν με νέους φορείς, αλλά εκείνη η στιγμή , ήταν πολύ δύσκολη για μένα κι έτσι την εξομολογούμαι σήμερα. **Είναι η στιγμή που πρέπει ο πρώτος, να πάρει μόνος του τις αποφάσεις,** προτού τα πράγματα οδηγηθούν σε αδιέξοδο. Είπα να πάρω μία μεγάλη απόφαση,

ένα όραμα να σταματήσει προ στιγμήν, μέχρι να δοθούν και πάλι οι δυνατότητες για να ξαναγίνει κάτι ανάλογο.

Οι ήρωες που στηρίζουν τη Μητρόπολη

- Νέοι κληρικοί ήρθαν κοντά στην τοπική εκκλησία, ακόμη και άμισθοι ουσιαστικά, προσωπικά μάλιστα, διαπιστώνω με έναν αυξανόμενο ρυθμό, όπως επίσης και πολλοί εθελοντές, στις διάφορες δομές της Ι.Μ.Δ.. Σίγουρα δεν είναι τυχαίο… Είναι μια ηθική ανταμοιβή ίσως αυτό για εσάς;

Χωρίς να είμαστε προφήτες, είχα ξεκινήσει την προσπάθεια να καλώ ανθρώπους, να προσφέρουν τον ελεύθερο χρόνο τους στην εκκλησία ως κληρικοί πριν προκύψει το πρόβλημα με την οικονομική κρίση, που δεν είχαμε πλέον δυνατότητα να διορίζουμε όπως πρώτα ιερείς. Αυτό έγινε θεσμός. Μάλλον η Μητρόπολή μας πρωτοπορεί σε αυτό. Αυτή τη στιγμή οι ιερείς στους οποίους αναφέρεστε μαζί με αυτούς που αναλάβαμε με το **Ίδρυμα της Μητροπόλεως** και με τις δισκοφορίες να δώσουμε τον ελάχιστο μισθό είναι 30. Δηλαδή εάν δεν είχαμε ακολουθήσει την προσπάθεια να ελκύσουμε κοντά μας ανθρώπους, που δεν θα είχαν εξάρτηση από την μισθοδοσία του ελληνικού κράτους, θα είχαμε λιγότερους 30 κληρικούς αυτή τη στιγμή, που σημαίνει 30 εκκλησίες κλειστές, 30 χωριά χωρίς ιερέα. Αυτό που ξεκινήσαμε με την Χάρη του Θεού, γιατί πιστεύουμε ότι **η εκκλησία βασίζεται στον εθελοντισμό και σε αυτούς που προσφέρονται, δημιούργησαν τις προϋποθέσεις**, σήμερα να μπορούμε να ανταποκριθούμε σε όλες τις λειτουργικές ανάγκες, χωρίς να έχουμε μεγάλο έλλειμμα και δοξάζω τον Θεό γι’ αυτό, γιατί δημιουργήσαμε έναν θεσμό.

Και τα νέα παιδιά που έρχονται και στηρίζονται ουσιαστικά στη Μητρόπολη και στις δισκοφορίες για να έχουν τον ελάχιστο μισθό, είναι ήρωες, αλλά και αυτοί που προσφέρονται κρατώντας το επάγγελμά τους κι έχοντας βιοποριστικά λύσει το δικό τους θέμα με ίδια μέσα, είναι ό,τι καλύτερο, γιατί αυτοί οι άνθρωποι έχουν πολύ καλή καρδιά και πίστη για να το κάνουν αυτό και χαίρομαι πάρα πολύ που συμβαίνει αυτό.

Ένα δίκτυο ασφάλειας μέσα στον κοινωνικό χώρο

- Στον κοινωνικό τομέα παράλληλα, βλέπουμε ότι έχουν δημιουργηθεί θεσμοί απ΄ την τοπική εκκλησία , σε πολλούς επιμέρους τομείς. Απ΄τον πολιτισμό και τον αθλητισμό, μέχρι τον θεολογικό διάλογο και τον προβληματισμό κ.α. Πόσο μπορεί να επεκταθεί αλήθεια η ακτίνα δράσης σας; Μέχρι που μπορεί να φθάσει και να λειτουργεί σε ικανοποιητικό βαθμό η τοπική εκκλησία;

Προσπαθήσαμε να δημιουργήσουμε θεσμούς. Σημασία έχει να δημιουργούμε υποδομές για έργα που θα συνεχιστούν και μετά από μας και που θα έχουν και θεσμικό χαρακτήρα. Σε ότι αφορά στον **πολιτισμό**, η **«Μαγνήτων Κιβωτός»** ήταν μια προσπάθεια και πίστη μας ότι η εκκλησία συμμετέχει στον πολιτισμό, δημιουργεί πολιτισμό, λειτουργούμε όλοι μέσα στον πολιτισμό και ήρθε αυτός ο φορέας , να συμβάλλει και να συμπράξει για να διασώσουμε το τεράστιο πολιτιστικό απόθεμα που έχει η περιοχή μας για τους ιδιαίτερα ιστορικούς λόγους που όλοι γνωρίζουμε. Η **«Ακαδημία Θεολογικών Σπουδών»,** με το μεγάλο Συνέδριο, ήταν εντυπωσιακό και για μένα τον ίδιο, πως μπορέσαμε να φιλοξενήσουμε 450 συνέδρους με 350 εισηγήσεις μέσα σε ένα πενθήμερο στον Βόλο. Έκαναν έντονη την παρουσία τους, ο καιρός μας βοήθησε, ήταν μια εμπειρία. Ήρθαν θεολόγοι και ακαδημαϊκοί από όλο τον κόσμο, από 49 χώρες να συζητήσουν, με κοινή γλώσσα τα αγγλικά.

Ήταν το αποκορύφωμα της προσπάθειας γιατί είχαμε πει από την πρώτη στιγμή, πριν 25 χρόνια, ότι θα θέλαμε να είναι ο Βόλος, ο τόπος συνάντησης και διαλόγου και νομίζω ότι η Ακαδημία Θεολογικών Σπουδών το έκανε πράξη. Βεβαίως σχοινοβατώντας πάντοτε, γιατί είναι ένα εργαστήρι θεολογίας , **ο χώρος μέσα στον οποίο «ζυμώνονται» τα πράγματα θεολογικά, γιατί πιστεύουμε ακλόνητα ότι η Εκκλησία θεολογεί και σήμερα, το Άγιο Πνεύμα λειτουργεί και σήμερα.**

Θέλουμε να είμαστε και να δίνουμε απαντήσεις στα σύγχρονα θέματα που αφορούν στους ανθρώπους, στη σημερινή εποχή. Αυτό προσπαθούν οι θεολόγοι μας και βεβαίως ταυτόχρονα, να δίνουμε προϋπόθεση διαλόγου και μέσα στον χριστιανικό χώρο και μέσα στον θρησκευτικό ευρύτερα χώρο. Του Βόλου του ταιριάζει κάτι τέτοιο, εμείς το πιστεύουμε, η Ακαδημία με τον Διευθυντής της, τον Παντελή Καλαϊτζίδη, το έκανε πραγματικότητα και το κάνει, όπως και η «Μαγνήτων Κιβωτός» με τον Νίκο Τσούκα.

Αναφέρω τα ονόματά τους, καθώς μιλάω και λίγο εξομολογητικά σήμερα, πολλές φορές πρώτα βρίσκω το πρόσωπο στο οποίο μπορώ να στηριχθώ και στη συνέχεια έρχομαι να δημιουργήσω τον θεσμό και να πλαισιωθεί και από άλλα πρόσωπα. Το ίδιο έγινε και στο θέμα του αθλητισμού. Ξεκίνησαν όλα από τα παιδιά Ρομά στο Αλιβέρι. Είχαμε δημιουργήσει τον Αθλητικό Σύλλογο κι από εκεί προέκυψε ένα όμορφο πρόγραμμα σχεδόν άτυπου συνδέσμου φορέων, όπου έχουμε στηρίξει πάρα πολύ το σχολείο στο Αλιβέρι, όλες τις Ρομά οικογένειες.

Δεν σημαίνει ότι λύσαμε όλα τα προβλήματα, αλλά χαίρομαι ότι έχουμε δημιουργήσει μοντέλα που σήμερα τα φέρνουν ως παράδειγμα και σε άλλα μέρη

της Ελλάδας. Όπως και οι **«Λειτουργοί Υγείας της Αγάπης»,** οι οποίοι σε δύσκολες στιγμές, στην αρχή της 25ετιας σταθήκαμε αρωγοί στα ζητήματα του πολέμου στη Σερβία. Οι Γιατροί της Αγάπης έκαναν πράγματα στην Αφρική, στην Τυφλίδα, στην Γεωργία. Αυτός ο θεσμός υφίσταται έστω κι αν δεν είναι όπως παλαιότερα. Όλα αυτά λειτουργούν θεσμικά, είναι μέσα σε καταστατικό που λειτουργούν κι έχουν νομιμότητα απόλυτη και πλαισιώνονται από ανθρώπους αφοσιωμένους που κάνουν το καλύτερο δυνατό. Όλα αυτά αποτελούν **ένα δίκτυο ασφάλειας μέσα στον κοινωνικό χώρο**, όπου πάντοτε συνεργαζόμαστε με όλους. Με διέπει αυτή η αρχή και αυτή η αγωνία. Δεν θέλουμε να πρωτοπορούμε και να είμαστε πρώτοι, θέλουμε να είμαστε διάκονοι έστω και τελευταίοι, αρκεί να παράξουμε στον τόπο μας κάτι όμορφο και καλό.

Δεν έχει νόημα να συνεργάζεσαι εάν δεν εμπιστεύεσαι

- Αναφερθήκατε μόλις, αλλά αναφέρεστε γενικότερα συχνά, στους ανθρώπους που βρίσκονται δίπλα σας, όλα αυτά τα χρόνια, λειτουργώντας ως συνοδοιπόροι, προσφέροντας προφανώς ικανοποίηση έργου και συνεργασίας. Από την άλλη πλευρά ωστόσο, υπήρξαν πράγματα, στιγμές, πρόσωπα, που νιώσατε ότι σας πίκραναν;

Αυτό είναι κάτι που κανείς δεν μπορεί να το αποφύγει. Λέω πάντοτε στους άμεσους και στους ευρύτερους συνεργάτες «εγώ θα εμπιστεύομαι, γιατί δεν μπορώ να λειτουργήσω χωρίς να εμπιστεύομαι». **Δεν έχει νόημα να συνεργάζεσαι εάν δεν εμπιστεύεσαι**, έστω κι αν κάποια στιγμή και συμβαίνει πολλές φορές, να πιώ το ποτήρι της προδοσίας, εξάλλου και ο Χριστός δεν το απέφυγε αυτό. Όταν έχεις να κάνεις με ανθρώπους, θα έρθουν και οι δύσκολες στιγμές, σημασία έχει όμως ότι μπορούμε να συγχωρούμε. Εάν θέλουμε να είμαστε μιμητές Χριστού, δεν χωράει πόνος, αλλά μια αγωνία για το πρόσωπο, που πολλές φορές όταν προδίδει, ζει μια κόλαση κι αυτό για μένα είναι η πίκρα μου. Δεν θα ήθελα ποτέ άνθρωποι να ζουν κόλαση μέσα τους, εξαιτίας μιας κατάστασης. Προσπαθούμε με την συγχωρητικότητα, την ανοχή, την υπομονή, με κάθε δυνατό τρόπο, με πάσα θυσία εκ μέρους μας να τους δώσουμε την ευκαιρία για να ξαναέρθουν σε μια επαφή, γιατί αυτό σημαίνει συγχωρώ, αφήνω χώρο , ο άλλος να είναι μαζί μου και πάλι. Νομίζω ότι δόξα τω Θεώ, τις περισσότερες φορές, όχι πάντοτε , τελικά αυτό κατορθώνεται.

“Η αγωνία μου είναι η μείωση του πληθυσμού μας”

- Νιώθετε ποτέ … άγχος για την ευθύνη που έχετε αναλάβει; Εννοώ ότι, θα πρέπει ως επικεφαλής της τοπικής εκκλησίας να φροντίζετε πέρα απ΄τα πνευματικά καθήκοντα και για μια σειρά από υποχρεώσεις , οι οποίες θα

μπορούσαν να μην είναι δική σας , σχεδόν αποκλειστική ευθύνη… Όπως η σίτιση και η παροχή συμβουλευτικής, μέχρι η παροχή εργασίας και επιδομάτων σε κάποιες περιπτώσεις, σε ευάλωτους πάντα συμπολίτες…

Είμαστε εμείς που διδάσκουμε την αγάπη, που έφερε ο Χριστός στους ανθρώπους. Η αγάπη δεν είναι λόγια, η αγάπη είναι πράξη. Εάν πιστεύεις στον τριαδικό Θεό που είναι αγάπη, αυτό πρέπει να το κάνεις πράξη, έργο, δουλειά και βεβαίως ερχόμαστε με πλήρη συνείδηση για να καλύψουμε κενά, γιατί όχι, μας αρμόζει.

Το «Δος Ημίν Σήμερον», ήταν μία εξαγγελία πριν 25 χρόνια. Όταν το πρωτοείπα στο Καθεδρικό Ναό, η πρώτη απάντηση που πήρα, ήταν ότι δεν υπάρχουν εδώ τέτοιοι άνθρωποι που να έχουν αυτή την ανάγκη. Είπα όμως, επειδή είχα μια εμπειρία από τον Πειραιά, ότι θα δημιουργήσουμε τον χώρο, θα δίνουμε ελεύθερα φαγητό σε όποιον ζητάει φαγητό, χωρίς να ρωτάμε εάν το έχει ανάγκη ή όχι και θα διαπιστώσουμε στη συνέχεια τι θα συμβεί. Εγκολπώθηκε την άποψή μου αυτή ο πατέρας Επιφάνιος Οικονόμου, το έκανε πράξη και είναι το περίφημο Δος Ημίν Σήμερον, το οποίο έφτασε να δίνει 200 μερίδες φαγητό την ημέρα, έφτασε να καλύπτει όλα τα κενά, όταν τις ημέρες των εορτών τα υπόλοιπα Σπίτια Γαλήνης κλείνουν. Λειτουργεί 365 ημέρες τον χρόνο μέχρι και σήμερα ανελλιπώς. Στην αρχή ήταν κάποιοι αλλοδαποί, σήμερα είναι πολλοί Έλληνες και βεβαίως δίνοντας το μήνυμα ότι κάθε ενορία θα έπρεπε να έχει ένα Σπίτι Γαλήνης, ένα συσσίτιο, τα 30 σημεία που αποκτήσαμε ήταν έτοιμα στη μεγάλη κρίση να μην αφήσουμε άνθρωπο νηστικό. Και πολλές φορές και κρυφά, δίναμε φαγητό γιατί ήταν αξιοπρεπέστατοι άνθρωποι που από τη μια στιγμή στην άλλη έχασαν τα πάντα.

Σε ολόκληρη τη μητροπολιτική μας περιφέρεια δεν υπάρχει άνθρωπος, που να μην έχει ένα ζεστό πιάτο φαγητό την ημέρα. Μαζί με όλους πλέον τους φορείς έχουμε φτάσει σε ένα ικανοποιητικό σημείο, εάν σκεφτείτε ότι σε άλλες μεγαλουπόλεις θεωρείται κατόρθωμα να δίνεται φαγητό μία ή δύο φορές την εβδομάδα. Όλα αυτά όμως , είναι έργα του λαού μας. Μπορεί να προσπαθούμε να τα εμπνεύσουμε, να τα μεθοδεύουμε, αλλά όλα αυτά δεν στηρίχθηκαν σε χορηγίες, στηρίχθηκαν στον απλό λαό και στις γυναίκες **εθελόντριες**, στις οποίες είμαι ευγνώμων, διότι έρχονται από το σπίτι τους να μαγειρέψουν. Τα **φαγητά** που ετοιμάζονται στα συσσίτιά μας είναι τα πιο νόστιμα φαγητά, γιατί γίνονται με πολλή αγάπη. Όλα αυτά είναι Χάρη Θεού και χαρά και ομολογώ ότι έχω αυτή τη χαρά πως δημιουργήσαμε προϋποθέσεις κατά το δυνατό ανθρωπίνως να μην έχουμε ανθρώπους εγκαταλελειμμένους στην περιοχή μας.

Η αγωνία μου είναι η μείωση του πληθυσμού μας. Θα με ακούσετε πολύ συχνά να το λέω, το έχω διαπιστώσει, είναι πολύ πιο έντονο τα τελευταία χρόνια και λυπάμαι πολύ γι’ αυτό. Γνωρίζω πλειάδες οικογενειών που τα παιδιά τους

αναγκάστηκαν να σπουδάσουν στο εξωτερικό ή να φύγουν στο εξωτερικό. Αυτό είναι μία αιμορραγία ανθρώπων με γνώσεις, επιστημόνων, αλλά και παιδιών που θέλουν να εργαστούν αλλά δεν βρίσκουν δυνατότητα στην Ελλάδα. Γι' αυτό και λυπάμαι όταν δεν μπορούν να ευοδωθούν έργα, που θα έδιναν και μια αναπνοή εργασίας στον τόπο μας. Βεβαίως η μείωση, σκεφτείτε στην α' δημοτικού έχουμε 100 λιγότερα παιδιά, αυτό είναι οριζόντιο, επιδρά στα χωριά μας, στις ενορίες μας, στα σχολεία μας, στην κοινωνία μας. Έχω μία αγωνία γι' αυτό, δεν ξέρω τι να κάνω, από το να το τονίζω κι ας ελπίσουμε όλοι μαζί κάποια στιγμή, αυτοί που έχουν ευθύνες θα δημιουργήσουν προϋποθέσεις να ξαναδούμε οικογένειες με παιδιά που θα είναι η ελπίδα, γιατί έτσι έχει μέλλον ένας τόπος και μαζί με τον τόπο και μια εκκλησία. Δεν γίνονται αυτά μαγικά. Οπότε εξομολογούμαι μία σύγχρονη αγωνία μου που έχει να κάνει με τις οικογένειες που πρέπει να αποκτήσουν παιδιά για να υπάρχει μέλλον στον τόπο μας.

Ο Βόλος έχει μια εξαιρετική πρωτοπορία και έχει και πολύ ικανά στελέχη

- Πιστεύω ότι διαβάζετε και ακούτε τα ΜΜΕ, όχι μόνο ως τοπικός Επίσκοπος, αλλά και ως άνθρωπος που έχει θητεύσει με τον τρόπο σας, στα ΜΜΕ απ΄το δικό του μετερίζι. Πώς βλέπετε να λειτουργούμε;

Έχω μία … ερασιτεχνική μεν, αλλά ουσιαστική εμπειρία, πρέπει να πω ότι ο τόπος μας έχει μια μακραίωνη και σοβαρή παράδοση στα μέσα, είτε αυτά είναι του γραπτού Τύπου είτε του προφορικού, είτε ραδιόφωνο, είτε τηλεόραση. Επειδή μπορώ να συγκρίνω και με άλλες περιοχές της Ελλάδος, εκτός από τις μεγάλες αστικές περιοχές, νομίζω ότι ο Βόλος έχει μια εξαιρετική πρωτοπορία κι έχει και πολύ ικανά στελέχη. Βεβαίως παντού θα υπάρξουν και τα προβλήματα, υπάρχουν και εξαιρέσεις, αλλά έτσι είναι η λειτουργία αυτού του χώρου. Εγώ μιλάω ειλικρινά και είμαι απόλυτα ικανοποιημένος ότι μας καλύπτεται σε ότι αφορά στη Μητρόπολή μας και στην τοπική μας Εκκλησία, δεν έχω ποτέ κανένα παράπονο. **Ακόμα κι όταν γίνεται μία κριτική αρνητική, όσο άδικη και αν είναι, εγώ θέλω να την ακούω, δεν είναι κακό.** Κι ακόμη όσο κάποιοι στέκονται απέναντι, ίσως να αποδεικνύουν και κάτι άλλο. Είμαι ικανοποιημένος κι εύχομαι να έχετε την δύναμη, να στοχεύετε όλοι στη αλήθεια, που αυτό θα μας σώσει και θα μας ελευθερώσει, αλλά κι αν υπάρχουν προβλήματα, σε σχέση με άλλες περιοχές, ο Βόλος και η Μαγνησία έχει ένα πολύ καλό επίπεδο Τύπου και δημοσιογραφικού κόσμου, που εγώ χαίρομαι να συνεργάζομαι.

Ένας απλός Επίσκοπος είμαι

- Τα 25 χρόνια ανήκουν ήδη στο … παρελθόν. Αν δούμε τα όσα επόμενα χρόνια, τι θα θέλατε να κάνετε και τι ενδεχομένως άλλο να πετύχετε;

Δεν βάζω μακροπρόθεσμους στόχους αυτή τη στιγμή. Θα ήθελα να δω κάπως να αναπτύσσεται ο τρόπος φιλοξενίας στον Βόλο. Αποδείχτηκε με το μεγάλο Συνέδριο. Είμαστε σε έναν φυσικό παράδεισο απ' όλες τις πλευρές και νιώθω πολλές φορές ότι υπάρχει μία γάγγραινα, που θέλει να περιορίσει τη δυνατότητα να φιλοξενούμε ανθρώπους στην περιοχή μας και λυπάμαι πολύ**. Εγώ, δεν είμαι ούτε πολιτικός, ούτε έχω ευθύνη τοπικής αυτοδιοίκησης, ένας απλός Επίσκοπος είμαι, που όμως την ανεργία τη δέχομαι πρώτος εγώ στο γραφείο μου και την αγωνία των παιδιών να θέλουν να μείνουν στον τόπο τους και να μην βρίσκουν εργασία κι επίσης λυπάμαι πάρα πολύ όταν φτάνουμε στο σημείο να μην έχουμε τόπο να φιλοξενήσουμε ανθρώπους που θα ήθελαν να είναι κοντά μας.** Αυτό πρέπει να το δούμε. Κάποια στιγμή θα πρέπει να αντιμετωπιστούν πράγματα που είναι αγκυλώσεις χρόνων. **Ο αείμνηστος Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος** 24 χρόνια ασχολήθηκε με το κτήμα στις Νηές, που **η Εκκλησία το καλλιεργεί 100 και πλέον χρόνια, άλλα 25 χρόνια ασχολούμαι κι εγώ**. Μπορεί κάποιος να μου εξηγήσει ποια είναι γάγγραινα που ένας τέτοιος τόπος , μένει μόνο με την μονοκαλλιέργεια της ελιάς; Αυτά είναι τα προβλήματα που έχει ο τόπος μας, αλλά δεν μπορώ να τα λύσω εγώ μόνος μου.

Ακούστε τη συνέντευξη ΕΔΩ